

УСКРСНУЋЕ СЛАЧИЋА БАНА.

Приликом свечаногa одкривања Нџгова споменика
у Загребу 4. /16. Просинца 1866.

спѣвао

Ог. Утѣшеновић-Острожински.

Exegi monumentum aere perennius.

№. 6p. 319669

Легла тама на Посавлѣ равно
И покрила питомо Загорѣ,
Све што живе мртви санак снива.
Само вѣди витез уз Посавлѣ
Мрке ноћи а на коњу врану.
Хоће право питому Загорию,
У Загорию гроблю самртноме.

Када стиже гроблю самртноме,
Сви гробови мирни и покойни,
Само ние Ђлачића Бана.
Кад приступи незнан добар јунак
Славном гробу Ђлачића Бана:
Бойним копљем у гроб ударио
На бойно се копљем наслонио,
Те он зове Ђлачића Бана:
„Устай Бане, устай наша дико!
„Изгорели твои бѣли двори,
„Похарана поля и ливаде,
„И у брду родни виногради.“
— Мучи Бане, ништа неговори.
„Устай Бане, устай наша дико!

„Туђин твою заробио лубу,
„Одагнао из потае благо,
„Вране конѣ из топлих подрумах.“
— Мучи Бане, ништа неговори.
„Устай Бане, устай наша дико!
„Зове тебе домовина твоя,
„Да се пьойзи у невољи нађеш.“

Стресоме се кости Ђлачића
Под зеленом леденом цѣлином.
Отрже се сѣна од костиюх,
Сѣна сјајна покойника славна.
Уста Бане на ноге лагане
И припаса бритку саблю свою.
Скочи Бане на коня Лабуда,
Те он ездѣ земљом о поноћи.
Неполазѣ землѣ ни градовах,
Већ гробове своих витезовах,
С којима в Бане воевао,
Бритку саблю свою освѣтљао.
Ђзди Бане земљом наоколо
Од Дунава до синѣга мора.
Диже небу барјак рода свога,
Маши тужан мача крвавога,
Подвикуе гласом туровнием:
„Хайд’ на ноге мои витезови!
„Завијайте грдне ране ваше,

„Припасуйте мачеве крваве,
„Дође доба, валя воевати.“

Диже Бане войску из гробовах,
Страховиту войску покойниках,
Коіой пушка нахудити неће,
Цити пушка нити сабля бритка.
Завияше грдне ране свое,
Припасаше мачеве крваве.
Лѣпо Бане разредио войску,
И войводе нѣойзи поставио,
Гдѣ е кои за живота био.
Лѣпо Бане войску свѣтовао,
На юначка дѣла слободио:
„Хайд' на ноге мои витезови!
„Дође доба, валя воевати.
„Бритком сабљом нѣиву узврасмо,
„Сѣме наде по нѣой посиасмо
„И крвавим даждем наквасисмо.
„Ниче сѣтва роду на веселѣ;
„А сад злоба свое косе бруси,
„Да покоси сѣтву недозрелу.
„Отимлѣ нам славу и прославлѣ,
„Ловор-вѣнце са мртвиех главах
„Као да нам б'яше воеванѣ
„Од ината, или од заната.
„Шие нама било до ината

„Већ до среће наше домовине,
„За коју смо знали умриети.
„Ние право, тако био здраво;
„Ако живи за правду незнаду,
„Ако живи образа немаду,
„Покойни ће гробе отворити
„И на мртва уста говорити.
„Сабљом ћемо косце покосити! —
„А сад хитро мои соколови!
„Тко е витез, тко е воевода,
„Да изађе земљи на краину
„И уходи табор душманиву,
„Куда ћемо сложено ударити?“

Сви јунаци ником поникоше
И у црну земљу погледаше.
Ал се нађе витез од мейдана
Те е јунак Бану бесѣдио:
„Жарко сунце, Ђлачићу силни!
„Наша слога наша сила била,
„Неслога нам сила душманина.
„Ние нама злотвор на краини,
„Већ е злотвор неслога домаћа;
„С нѣ пропада земља и градови.“

Кад то чуо Ђлачићу Бане
Сузе ронећ разпустио войску,

Страховиту войску покойниках,
Коіой пушка нахудити неће,
Нити пушка нити сабля бритка.
Ту юнаци саблѣ изломили,
У синѣ их море похитали,
Те гробовом своим побѣжали
Прие зоре и биела дана.

Али неће Ђлачићу Бане,
Неће Бане гробу самртноме;
Већ он взи у Посавлѣ равно
До Загреба града биелога.
Насред града коня оставио
И крваву саблю извадио.
Саблю маши, народу бесѣди:
„Наша слога наша сила била,
„Неслога нам сила душманина. —
„Проклет био тко неслогу сиџ
„Сабля моя одсѣкла му главу.“

Ту ти стои на мѣсту погледну
Сѣна сѣйна покойника славна.
Мислио би — тако се привиђа —
Твор умѣтан руке човѣчанске,
Сакован од туча зеленога.
Ал у нѣму жива душа дише,
Жива душа Бана великога.

Р 19 Ср II 1032.1

Народна књиготискарна Дра. Людевита Гаја у Загребу.